

Είμαι φουρκισμένη πού δε σας έγραψε ακόμη ο κ. Χουίταρης και τὸ εἶπα τις προάλλες τοῦ κ. Σεβιλιά. Ὅπως κι ἂν εἶναι, πᾶν ἔβριο και πιθανὸ νάρθη τὸ πρῶτὸ νὰ δῆ πῶς εἶμαι. Ἐσεῖς ὅμως ἔβριο στις δύο και τέταρτο τὰ πόγεμα νὰ συλλογιστήτε τὴν Κατινούλα· ἐγὼ θάχω θάρρος, μὴ σας μέλη· ἐπειτα ξέρω πῶς μοῦ κάνει πολὺ καλὸ τὸ ραδιογράφημα· εἶμαι βίβαιη. Φανταστήτε πῶς δύο σωστὲς ὥρες κατόπι, ὄχι, ἄσκημα τὸ εἶπα, ὡς τις πέντε πεντέμιση, ἀφοῦ πῆγα στοῦ κ. Χουίταρη, μοῦ φάνηκε ἄξαρνα πῶς δὲν εἶμαι ἄβρωστη καθόλου. Ἀγκαλιά, θὰ δῆτε κι ὁ ἴδιος ἂν ἔρθετε τὴν πρώτη τοῦ Γενάρη πού εἶναι δευτέρα· τὴν τρίτη θὰ πᾶμε μαζί κ' ἔτσι θὰ εἴστε πιὸ ἡσυχος. Τὸ ραδιογράφημα εἶναι ἀπάνω κάτω σὰν τὸ φουσκοξέτασμα, μόνο πού βαστᾷ περισσότερο· τὴν πρώτη φορά, βαστάζε τέταρτο τῆς ὥρας, μὴ λογαριάζοντας τὸν καιρὸ πού χρειάστηκε γιὰ νὰ βάλουμε τὴ μηχανὴ σὲ κίνηση, ἕνα τέταρτο, μετὰ τὸ ρολοῖ σὲ χέρι, τὴ δεύτερη φορά, εἴκοσι λεπτά, και τὴν τρίτη, ἔβριο, θὰ βαστάζη πιθανὸ εἰκοσπέντε. Θὰ ἤθελα νὰ σας μιλήσω γιὰ σας και γιὰ ὅλη τὴ φαιμελιά, ὄχι νὰ σας μιλῶ αἰώνια γιὰ μένα, μὴ ἔτσι πρέπει. Σὰς στέλνω ἕνα γράμμα τοῦ Πάβλου πού τὸλαβα σήμερα τὸ πρῶτὸ και τὸ καταχάρηκα. Μὴ βλέπετε κάτι μικρὰ παιδιότικα παράπονα πού ἔχει μέσα· ἔχει μέσα στὸ γράμμα του τόση καλοῦ παιδιοῦ τρυφεράδα, πού ὁ κακίμος ὁ Πάβλος θαρρῶ πῶς θὰ μᾶς ξαναρθῆ πιὸ γλήγορα παρὰ πού τὸ πιστεύουμε, ταπεινὸς και μετανοιωμένος, λέγοντας πῶς εἶναι δὲν εἶναι, νὰ, ξαναρχομαι σπῆτι, ἀφοῦ πρέπει. Νὰ μοῦ γυρίσετε τὸ γράμμα του, γιὰ νὰ τοῦ ἀποκριθῶ τὴν πέμτη Ἀλήθεια πού πολὺ πολὺ τὸν ἀγαπῶ. Καὶ ἡ Κυρία; Δὲν ξέρω ἂν κάνει βίζιτες φέτο· φοβοῦμαι μήπως τὴν κουράση. Ἀγγελί μου χρυσέ, πότε θὰ μοῦ στείλῃ τις φημεριδοῦλες σου; Σὰ θέλεις, σοῦ τις γυρίζω πίσω· φτάνει νὰ μοῦ γράψῃς ἕνα δελτάριο. Εἶχασα πῶς γράφω στὸν ἀφέντη κ' ὄχι στὴ Μοιριτούλα μου.—Τὶ παράξενο σὰν ἔχει κανεὶς κομμάτι καρδιά, πολὺ ἀγαπᾷ τὰ γράμματα. Ὁ λους μετὰ τὴν καρδιά μου σας φιλῶ, και σας στέλνω ἕσας, ἀγαπητέ μου ἀφέντη, ὅτι ἀγαθὸ, κι ὁ τι ἀφωσιωμένο ἔχει μέσα τῆς ἡ καρδιά μου».

Περίεργο γράμμα και σημαντικό, πού ὡς κι ἀπὸ τὸ ξέθαλλο τὸ ὕφος του, ὡς κι ἀπὸ τὴν περσεχυμένη στὴν κάθε του ἀράδα ζωὴ, σοῦ φανέρωνε τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῆς ραδιοθεραπείας, μὴ σοῦ φανέρωνε και τὰ κακὰ. Τὰ κακὰ, ὁ κ. Χουίταρης σὰ νὰ μὴν τὰ παραδεχότανε, σὰ νὰ μὴν ἤθελε τὴν κούραση, λόγου χάριν, ἂν και γιατρός ὁ ἴδιος κι ὄχι μόνο ραδιογράφος, δὲν τὴ συνέθετε μετὰ τὸν περίσσιο τὸν ἡλεχτισμὸ, μετὰ τὴν ζεστασίη πού μάζωνε ἢ ἄβρωστη στὰ σωθικά τῆς. Τὴν τρίτη δεκαετησίαν, ἔλεγε τοῦ Ἀντρέας ἢ Κατινούλα. «Ὁ κ. Χουίταρης καταθουσιασμένος μ' ὅσα κατάρει και βρίζει πῶς ἡ φούσκα πηγαίνει λαμπρὰ μὴ τὴ βρίζει γιὰ τὴν ὥρα πάρα πολὺ φλογισμένη γιὰ νὰ ξακολουθήσῃ ἀπὸ μέσα τὴν θεράπειαν ἀπ' ὄζω, πού λέει, ραδιογραφώντας τὸ ὑπόγαστρο· δὲν πονεῖ διόλου και θὰ βαστάξῃ ἔτσι κάμποσες φορές. Ναι, ἀλήθεια, εἴτανε καταθουσιασμένος μετὰ τὴ φούσκα και μοῦ εἶπε πῶς θὰ σας γράψῃ ἄμω φύγω. Βλέπετε, κ' ἡ θερμοκρασία σήμερα νοστιμούσικη, 36°5 - 37°2, μελονότις πῆγα και γυρίζω τώρα τώρα πεζή. Ὅλα τὰ καλὰ ταίρι ταίρι μᾶς ἔρχονται, λίτε και κρατιοῦνται ἀπὸ τὸ χέρι».

Καλὰ, και στὴ διαθέσῃ τῆς και στὴν ὑγεία τῆς, τοῦ φαινότανε και τοῦ Σεβιλιά ἢ Κατινούλα. Τὴν κμαρῶνε κιάλας, ἐπειδὴ τις εἴκοσι τὸ πρῶτὸ πού ὁ κ. Μαλαμέ ἤθελε ξεπίτηδες ἀπὸ τὸ Ἀ...—ἔτσι τὸν πρκακάλεσε ὁ Ἀντρέας, γιὰ νὰ τοῦ πῆ κατόπι πῶς τὰ βρῆκε τὰ πράματα ὁ Σεβιλιάς τοῦ εἰδόντε τὴν ἄβρωστη «κι ὁ ἀγαθὸς μου ὁ γιατρός στεκότανε κει μπροστά στὸν κ. Μαλαμέ, πού ἀπορούσε μετὰ τὴ ζωηρὰ μου τὰ χρώματα, μετὰ τὸ στόμα του ἀνοιχτό, μετὰ τὰ χεῖλια του παρατραβηγμένα ὡς τὰ φτιά του, σικιστά, σὰν τὸν καλὸ τὸν ἀράπη πού καταπίνει τὰ σάλια του ὀλοένα, κ' ἔλεγε τοῦ κ. Μαλαμέ· «Μὰ πρέπει ὄρθια νὰ μοῦ τὴ δῆτε, γιὰτι πλαγιασμένη ὅταν εἶναι, πάντα φωτοβολᾷ τὸ πρόσωπό τῆς· ἀφτὴ ὅμως

και τὸ βράδι ἀκόμα, ἢ ὄψη τῆς λαμπρὴ, πᾶει ἔρχεται, τίποτις δὲν τὴν πειράζει, πίνει, τρώει καλὰ, κοιμάται καλὰ». Ἐγὼ θαρρῶ πῶς ὁ κ. Σεβιλιάς μετὰ σπουδάζει, ἐπειδὴ τις περισσότερες φορές ἔρχεται μόνο γιὰ νὰ με δῆ, νὰ ρίξῃ ἔτσι μιὰ ματιά. Θὰ μελετᾷ τὸ χειροῦργμά του. Μοῦ εἶπε πῶς γλήγορα γλήγορα θὰ κλείσῃ κ' ἡ πληγὴ μου».

Τὰ χρώματα τῆς τὰ ζωηρὰ, βίβαια πῶς δὲν τὰ χρωστοῦσε στὴ θέρμη, ἀφοῦ τὴν τετάρτη, πού ἀπορούσανε μετὰ τὴν ὄψη τῆς, ἀκίνητη ἔμεινε ἡ θερμοκρασία τῆς, 37° - 37°. Μὰ στὴ φλόγωση τῆς φούσκας σὰ νὰ μὴν ἔδινε κανέναν προσοχή. Ὡστόσο ζύγωνε ὁ κίντυνος κι ἀπὸ τότες, φοβερός· ἄξαρνα ἢ φούσκα μπορούσε νὰ πησῆ και νὰ σφαλοῖξῃ, νὰ πορλακίσῃ τὰ φύματα μέσα τῆς ἢ νὰ ἠρμήσουνε ἀπὸ κει τὰ φύματα παντοῦ μεριά, νὰ ξεθυμάνουνε. Καὶ ἡ Κατινούλα, τί θὰ γίνῃ; Ὁ πνιγῆ; Σὰ νὰ προστοιμαζότανε τέτοιο κακό, πού ὁ Ἀντρέας, θυμαμένος ἀπὸ τὸ σωτήριο τὸ φῶς, οὔτε τὸ προμάντεβε· Ἀγαπητέ μου ἀφέντη, τοῦ μνοῦσε τις εἴκοσι μιὰ, πέμτη, ἀπὸ τὸν κ. Χουίταρη ἔρχομαι. Εἶμαι λιγάκι πιὸ κωρασμένη παρὰ τις ἄλλες φορές· δὲν τὸ φταίει ὅμως τὸ σημερινὸ μου τὸ ραδιογράφημα, γιὰτι μοῦ πονεῖ ἀπὸ τὰ ψεῖς ἢ φούσκα μου τρομερὰ. Δὲν μπορούμε νὰ κάμουμε τίποτις, ἀφοῦ τὸ θεράπειμα τὸ θέλει κι ἀφοῦ τὸ θεράπειμα μετὰ ὄφελει· μὴ πονῶ ἀπὸ τὰ ψεῖς· χαίρομαι τουλάχιστο πού σήμερα μοῦ ραδιογράφησε τὸ ὑπόγαστρο μονάχα, δηλαδὴ ἀπὸ πάνω, γιὰτι νὰ μὴ σας τὸ κρύφτω, μεγάλο κουράγιο δὲν εἶχα· μετὰ τὴ φούσκα μου τώρα ὅπως εἶναι μπορῶ μόλις νὰ κινθῶ. Θὰ ξαναπᾶω τὴν τρίτη. Δὲν τὸννοῦσα τί θὰ μοῦ κάμη και ποῦ, στὴ φούσκα ἢ στὸ ὑπόγαστρο. Θὰ δοῦμε. Ἀφοῦ εἶναι ἀφτὸ ἢ γιατρεία μου κι ἀφοῦ ὅλοι τους εἶναι καταθουσιασμένοι μετὰ τὸ θεράπειμα, ὅλα θὰ τὰ ποφέρω και θὰ νταγιαντίσω. Μὰ ὅσο πᾶει, τόσο και περισσότερο μοῦ πονεῖ. Μοῦ κοίταξε πάλι σήμερα τὴ φούσκα ὅπως και κάθε φορά πού με βλέπει. Με λυπάται κι ὡστόσο εἶναι φαρμαστημένος, ἀφοῦ λέει πῶς πηγαίνει πολὺ καλὰ. Ἴδου γιὰτι, ἀγαπητέ μου ἀφέντη, δὲ βγαίνω περίπατο μετὰ τὰ μᾶξι· ἐπειδὴ δὲν μπορῶ γιὰ τὴν ὥρα διόλου νὰ καθῆσω. Γιὰ τοῦτο προτιμῶ τοὺς μικροὺς περίπατους πεζή. Ἀλήθεια πού κι ἀφτὸς σήμερα μοῦ κόστισε. Μὴ θαρρῆτε πῶς εἶμαι καλῆτερα σπῆτι, οὔτε κανε στὴν τρύπια μου ἀπάνω τὴν πολυθρόνα. Κάποτες πᾶει· κάποτες πάλι μοῦ τσοῦζει σὲ τέτοιο βαθμὸ πού θαρρῶ πῶς ἔχω στὴ φούσκα μου μέσα ἕνα μπαστούνι κόκκινο σίδηρο φωτιά. Τὴν ἐρχόμενη τρίτη θὰ τὸν βρωτῆσω ἂν τὸ θεράπειμα θὰ βαστάξῃ ἀκόμη πολὴ καιρὸ. Νὰ σας πῶ, πρέπει νὰ τὸ ξέρω ἂν τὸ κάτω κάτω εἶναι ἢ δὲν εἶναι μακρὸ τὸ θεράπειμα. Σήμερα σὰ νὰ μιλοῦσε και γιὰ τὸ Γενάρη, ὡστε δὲ μοιάζει πῶς εἶμαστε στὸ τέλος. Τοῦ εἶπα πῶς τις δύο τοῦ Γενάρη θαρρῆτε μαζί του και φάνηκε πολὺ πολὺ φαρμαστημένος. Νομίζω πῶς τότες θὰ εἶμαι και γὼ καλῆτερα. Τὴ νύχτα δὲν κοιμήθηκα περίφημα, δὲν κοιμήθηκα ὅμως και τόσο ἄσκημα. Τὸ πρῶτὸ, συλλογιστικὰ πῶς καλῆτερα θὰ εἶμωνα ἢ σηκωνόμουνε ἀμέσως, ἐπειδὴ στὸ κρεβάτι μου εἶμωνα κουρασμένη. Μὰ σταθηκε τὸ ἴδιο κ' ἔνοιωθα κούραση ἄλλη τόση. Τώρα πού γυρίσα σπῆτι ἐδῶ και λίγη ὥρα, εἶμαι καλῆτερα. Ἡ θερμοκρασία μου βλέπετε πῶς δὲν τὸ κούνησε, 37° - 37°. Δὲν ἔχετε ἰδέα πόσο χάρηκα σὰν τὸ εἶδα. Ἴσως γιὰτι ἀποκοιμήθηκα προτοῦ θερμομετρηθῶ κι ἀφῆτα μιὰ στιγμή τὸ γράψιμο. Τὶ περίεργο! Μπορεῖ νὰ εἶμαι κουρασμένη, γιὰτι δὲν ἔχω πιὰ διόλου θέρμη και ἡ θέρμη πάντῃ μετὰ κούρδίζει λιγάκι. Μὰ μὴν προσέχετε στὴν κούρασή μου· εἶναι κούραση καλῆ· ὅσο γιὰ τοὺς πόνους, ἀλλάζει· ἀλήθεια πού με εἰδοποιήσανε».

Τις εἴκοσι δύο, παρασκευῆ, χειροτερέφτανε τὰ πράματα. Τὸ γράμμα τῆς ἀρχίσε στις πεντέμιση· Ἀγαπητέ μου ἀφέντη, ἀργὰ πάνω και σας γράφω ἀπὸ τὸ πρῶτὸ πρῶτὸ ὅμως, ἄλλο δὲν ἔκαμα παρὰ ἕσας νὰ συλλογιόμω. Ἀφτὸ σῆμαινε, μετὰ τις συνήθειες τῆς Κατινούλας, πῶς ἀπὸ τὸ πρῶτὸ πονοῦσε, γιὰτι σὰν πονοῦσε φώναζε τὸν Ἀντρέα. «Ἐψές τὸ βράδι, πλάγιασα μόνο στις ἐννιά, ἐπειδὴ φοβόμουνε μήπως και πονεῖω ἀκόμη περισσότερο στὸ κρεβάτι.

Ὁ γιατρός ἔμεινε στὴν κάμερὴ μου μισὴ ὥρα τρία τέταρτα· μ' ἔκαιγε μ' ἔκαιγε, και τὸ κάψιμο σὰν ἀνέβαινε ἀπὸ τὴ φούσκα ἴσα μετὰ τὸ στομάχι· μοῦ παράγγειλε νὰ πῶ νερὸ τοῦ Βισί, ἀκόμη και σήμερα ἦπια. Λέει πῶς τὸ κάψιμο δὲ θὰ προέρχεται ἀπὸ τὰ βράδια. Πιὸς τὸ ξέρε; Θέλει, ὅπου κι ἂν εἶναι, νὰ μοῦ κοιτάξῃ τὴ φούσκα, λέει τὴν δευτέρα, σὲ τρεῖς μέρες. Τοῦ λέω πῶς νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸ ξεχάσῃ και πῶς ἐγὼ γιὰ σίγουρο δὲ θὰ τοῦ τὸ θυμίσω. Μὰ δὲν ξεχνᾷ. Μοῦ εἶπε πῶς δὲ θὰ μοῦ πονεῖ. Ὁ κακίμος! Μὰ ἐγὼ τέτοιες ὥρες θὰ ἤθελα νὰ μοῦ πᾶνε ὅλοι τους στὸ διαβολο. Ἀγκαλιά, πρέπει νὰ με κοιτάξῃ, ἀφοῦ τὸ ζήτησε κι ὁ κ. Χουίταρης. Νὰ μὴ σας τὰ πολυλογῶ, κοιμήθηκα τὴ νύχτα καλοῦτσικα. Ἐμεινα στὸ κρεβάτι ὡς τις τρεῖς. Κοιμήθηκα ὕστερις ἀπὸ τὸ πρόγεμα μου μιὰ ὥρα. Σηκώθηκα γιὰ νὰ μοῦ συγυρίσουνε τὸ κρεβάτι και γιὰτι νόμιζα πῶς θὰ εἶμαι καλῆτερα. Στις τέσσερις παρὰ τέταρτο, νὰ πού μετὰ πλυνῶνε κούραση και θάρρεψῃ πῶς θὰναγκασθῶ νὰ ξαναπῶσω μὴ στις πέντε καλητέρες και τώρα εἶμαι κιάλα καλῆτερα. Εἶχα τὸ πρῶτὸ, 36°5 και τὸ βράδι 37°5 και εἶμαι βίβαιη πῶς εἶναι γιὰτι στις τέσσερις εἶμωνα κωρασμένη. Μὰ δὲν πειράζει. Ἀλήθεια μου, τρώγω καλὰ και μοῦ σερβίρουνε ὁ τι θέλω.»

Σ' ἀφτὸ τῆς τὸ γράμμα ἴσια ἴσια ἢ Κατινούλα μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς μάνας τῆς και γιὰ τὴν Ἄννα, πού τὸ πῆρε ἀνάποδα ὁ Ἀντρέας και τὰράχηκε. Μὰ τάντρωμένο τὸ παιδὶ ξακολουθοῦσε μετὰ χίλιες κουβέντες, χίλια δυὸ νοστιμὰ λόγια και γλυκὰ γιὰ τὸν Πάβλο, γιὰ τὴ Μοιριτῆ, γιὰ τὸ ἕνα και γιὰ τὸ ἄλλο. «Μαρολογῶ κ' ἔτσι δὲν πονῶ διόλου ἀφτότου σας γράφω. Εἶμαι καλῆτερα.» Γέμιζε τῆς σερα κατεβᾶτᾶ. Ἐβάζε στὸ μετᾶξῃ και μιὰ ὄρη πού τὸν ἔκαμε νὰ μετᾶξῃ τις μέρες και τις ὥρες· «Τὶ περίεργο! Στὴν ἀρχὴ μετὰ σταναχωροῦσε πού ὁ ἀφέντης ὁ τόσο και τότο καλός, θὰ σικτωθῆ και νύθη ὡς τὸ Μπ. Μὰ νὰ πού και γὼ τώρα λέω σὰν και σας. Ἐχω βιάση νύθη, γιὰ νὰ δῆτε τί τρεῖ-χει και νὰ μιλήσετε μετὰ τοὺς γιατροὺς, ἐπειδὴ ὅλα, ἕσας θὰ σας τὰ ζηγήσουνε καλῆτερα.»

Οἱ τελευταῖες τῆς οἱ θερμοκρασίες πού μοιάζει τόντις σὰ νὰ κατεβᾶναι, μᾶξι μετὰ τοὺς πόνους πού ἀβγατίζανε, δείχνανε ἴσως πῶς οἱ ἀνγκαῖοι πόνου, ἀνγκαῖοι ἕνα συλλογιστῆς τὸ θεράπειμα τὸ δεινὸ, δὲν πειράζανε, παρὰ ξαλαφρώνανε τὸ μολεμένο τὸν ὄργανισμό, λοιπὸν πῶς ἐνεργῶσε τὸ ξάδιο. Μ' ἀφτὸ προσπαθοῦσε ὁ Ἀντρέας νὰ παρηγορηθῆ, νὰ κάμη κούραση. Οἱ πόνου ὅμως, κακοὶ καλοὶ, δὲν πάθανε και τοῦ κόρτανε κάθε παρηγοριά.

(Ἀκολουθεῖ!)

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΗ ΚΑΙ ΜΗΟΗΤΡΙΑΙ



ΥΠΟ ΤΗΝ ΥΨΗΛΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ
ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ

Ἰδρυμα ἀνωτέρας τεχνικῆς ἐκπαίδεῦσεως

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Γραφία Παιδείας Κάνγγος και
ὁδὸς Σταδίου 20.

ΕΚΘΛΑΙ

Ἄνωτ. Ἐμπορικῆ.—Βιομηχανικῆ.—Γεωργικῆ.—Μηχανουργικῆ.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΤΩ ΑΠΟΤΥΠΩ